

Nieuwsbrief ERF Updates - Nummer 04, 2017

Nummer 4, 2017

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:135](#) 03-02-2017

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:425](#) 07-02-2017

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:347](#) 03-02-2017

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:845](#) 08-02-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:1086](#) 08-02-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:1087](#) 08-02-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:1090](#) 07-02-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:825](#) 01-02-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:917](#) 25-01-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:269](#) 19-01-2017

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:10983](#) 21-12-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:14943](#) 06-12-2016

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:8960](#) 02-11-2016

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Opvolgend executeur kan rekening en verantwoording van voorganger vorderen. Erfgenamen niet-ontvankelijk.

Erflaatster heeft negen neven en nichten tot erfgenamen benoemd. Nicht X is tevens executeur.

Een aantal van de erfgenamen vordert dat X als executeur rekening en verantwoording aflegt.

Volgens de rechtbank zijn eisers niet-ontvankelijk in deze vordering, alleen al omdat X intussen bevoegdelyk een andere executeur in haar plaats heeft benoemd (subrogatie). Niet eisers, maar de nieuwe executeur had X in rechte kunnen betrekken, als vertegenwoordiger van de erfgenamen (art. 4:145 lid 2 BW).

De rechtbank laat in het midden of een geschil over rekening en verantwoording van de executeur niet bij de kantonrechter had moeten worden ondergebracht.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:1086

Zaaknummer: C/10/503484 / HA ZA 16-563

Rechters: Th. Veling

Wetsartikelen: 4:145 BW

RECHTSPRAAK

Vaststellingsovereenkomst tussen deelgenoten en verdeling door de rechter.

Erflaatster staat wegens een geestelijke stoornis onder curatele van achterneef X. Na erflaatsters overlijden treedt X als executeur in haar nalatenschap op. Erflaatster heeft X en zijn broers en zusters tot erfgenamen benoemd. Toen erflaatster dit testament opstelde (1976), stond zij al onder curatele. Om die reden is dit testament waarschijnlijk nietig (art. 500 oud BW). Nadat de zuster van erflaatster – versterferfgename – nietigverklaring van het testament vorderde, is met haar een schikking getroffen.

Vervolgens komen X en zijn broers en zusters niet tot overeenstemming over de verdeling van de nalatenschap. Ter comparitie sluiten zij een vaststellingsovereenkomst, vastgelegd in een proces-verbaal en uitmondend in een conceptakte partiële verdeling. Desondanks komen partijen niet verder.

Broer Y vordert vaststelling van de verdeling van de nalatenschap (art. 3:185 lid 1 BW) en rekening en verantwoording van X als executeur.

De rechtbank ziet geen ruimte om aan de bezwaren van Y tegemoet te komen. De vaststellingsovereenkomst voorziet al in deze punten – zelfs als dit in strijd mocht zijn met dwingend recht – en Y kan niet eenzijdig de inhoud van de vaststellingsovereenkomst wijzigen.

De rechtbank gelast de verdeling overeenkomstig de conceptakte. De rechtbank doet dit als beslissing naar billijkheid. Ter voorkoming van executieproblemen bepaalt de rechtbank tevens dat het vonnis zo nodig in de plaats treedt van de medewerking van een eventueel onwillige deelgenoot aan de verdeling.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:1087

Zaaknummer: C/10/483788 / HA ZA 15-904

Rechters: W.J. van den Bergh

Wetsartikelen: 3:158 BW en 4:55 BW

RECHTSPRAAK

Mislukte emigratie en schenking. Schenking vernietigbaar wegens dwaling omtrent fiscale gevolgen?

Een belastingadvieskantoor heeft een ondernemersfamilie fiscaal begeleid bij de overheveling van vermogen van vader naar kinderen. Het ging om een, volgens de rechtbank, zeer complexe winstbewijzenconstructie waarbij de (tijdelijke) emigratie van de ouders uit Nederland de heffing van Nederlands schenkingsrecht had moeten voorkomen. Volgens de Belastingdienst hebben de ouders Nederland niet metterwoon verlaten.

Het belastingadvieskantoor adviseert de familie om de overeenkomst te ontbinden op grond van dwaling omtrent de fiscale gevolgen (art. 6:228 BW) en ter zake van de terugleveringsverplichting beroep te doen op artikel 53 SW 1956. De familie ziet hiervan af, geadviseerd door een andere belastingadviseur, die een beroep op dwaling kansloos acht.

In de onderhavige procedure eist de familie schadevergoeding van het eerste belastingadvieskantoor. Volgens het kantoor is sprake van eigen schuld van de familie, omdat zij zich niet op dwaling heeft beroepen.

Volgens de rechtbank is geen sprake van dwaling in de zin van artikel 6:228 BW. Het is de beroepsfout van het belastingadvieskantoor dat de verkeerde voorstelling van zaken van de familie heeft veroorzaakt. Als men al uit zou gaan van wederzijdse dwaling (art. 6:228 lid 1 onder c BW), dan blokkeert het tweede lid een geslaagd beroep op dwaling. Partijen waren immers wel degelijk van plan om te komen tot een vermogensverschuiving en zij wisten ook dat daarover in Nederland schenkingsrechten betaald dienen te worden.

Dat het geadviseerde en met behulp van het belastingadvieskantoor uitgevoerde vertrek van de ouders door de Belastingdienst niet werd aangemerkt als een werkelijk vertrek, behoort naar in het verkeer geldende opvattingen en gelet op de omstandigheden van dit geval niet tot vernietiging van de overeenkomst te leiden, maar voor rekening van de vader te blijven. Nederlandse belastingplichtigen mogen weliswaar, binnen de grenzen van de wet, streven naar het betalen van zo min mogelijk belasting, maar de Belastingdienst die een louter *tax-driven* constructie in strijd met de wet acht en daarin van de rechter gelijk krijgt, mag zich op

het standpunt stellen dat partijen zelf dat risico hebben genomen en daarvan dus de consequenties hebben te aanvaarden, zonder die op de schatkist te kunnen afwentelen, zeker in een geval waarin de belastingplichtige zich uitgebreid heeft laten informeren en adviseren over de vigerende regelgeving. De (mogelijke) wederzijdse dwaling leidt dan niet tot vernietiging, omdat die gevolgen voor rekening van partijen dienen te blijven. De positie van de kinderen is een afgeleide van die van hun vader; ook zij waren op de hoogte van de situatie.

Overigens laat de rechtbank zich hiermee nog niet uit over de eventuele eigen schuld van de familie. Op grond van procedureafspraken komt dat in een later stadium aan de orde.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:917

Zaaknummer: C/10/489730 / HA ZA 15-1198

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten, R.A.J.M. Coijmans en M. Witkamp

Wetsartikelen: 53 SW 1956 en 6:228 BW

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Executeur te laat gedagvaard. Hoedanigheid executeur al geëindigd.

Grootmoeder overlijdt in 2005 met een ouderlijke boedelverdelingstestament (art. 4:1167 oud BW). Haar echtgenoot A krijgt daardoor een overbedelingsschuld aan moeder. Moeder overlijdt vlak na grootmoeder, ook in 2005. Zoon X erft van moeder. A overlijdt in 2013, waardoor zijn schuld aan moeder – thans X als haar erfgenaam – opeisbaar wordt.

Als X de executeur in de nalatenschap van A benadert, vangt X bot. De executeur heeft de nalatenschap inmiddels uitgekeerd aan de erfgenamen van A.

X vordert veroordeling van de executeur tot uitbetaling van X's erfdeel in grootmoeders nalatenschap. De rechtbank verklaart X niet-ontvankelijk. X heeft de executeur in deze hoedanigheid gedagvaard, terwijl hij geen executeur meer was. Hij had zijn werkzaamheden toen al voltooid en het beheer van de goederen van de nalatenschap al overgedragen aan de erfgenamen (art. 4:144 BW, art. 4:149 BW, art. 4:150 BW).

Het betoog van X dat de executeur zijn werkzaamheden niet zou hebben voltooid omdat deze de schuld aan X nog niet heeft voldaan, verwerpt de rechtbank. Uit artikel 4:149 BW volgt immers dat de taak van de executeur eindigt als deze zijn werkzaamheden, waaronder in dit geval ook het beheer, feitelijk heeft beëindigd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:845

Zaaknummer: C/15/240253 / HA ZA 16-146

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen: 4:1167 oud BW, 4:144 BW, 4:149 BW en 4:150 BW

RECHTSPRAAK

Opheffing wettelijke vereffening wegens geringe baten, geen griffierecht.

De benoemde vereffenaars van de nalatenschap verzoeken om opheffing van de vereffening (art. 4:209 BW). De kantonrechter wijst dit verzoek toe. De nalatenschap bestaat in hoofdzaak uit een woning. Na verkoop daarvan resteren schulden van ruim 40.000 euro.

De kantonrechter stelt het loon van de vereffenaars en de verdere vereffeningskosten vast die ten laste van de boedel komen.

De kantonrechter acht het dienstig om artikel 17 Fw naar analogie toe te passen, gelet op de overeenkomsten tussen de kosteloze behandeling van een faillissement en de regeling van artikel 4:209 BW. De kantonrechter brengt het griffierecht voor het onderhavige opheffingsverzoek ten laste van de Staat.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:1090

Zaaknummer: 5648269 BR VERZ 17-12

Rechters: P. Hoekstra

Wetsartikelen: 4:209 BW en 17 Fw

RECHTSPRAAK

Geldlening of schenking binnen affectieve relatie?

De man stelt in het kader van zijn affectieve relatie met de vrouw gelden ter beschikking aan haar. Na verbreking van de relatie vordert hij dit geld terug. Volgens de man zijn de bedragen geleend, ter verweer stelt de vrouw dat ze zijn geschonken.

Op de man rust de bewijslast van de geldlening (art. 150 Rv). Dat de vrouw zich ter verweer op het standpunt stelt dat sprake is van een schenking, brengt niet met zich dat zij daarvan de bewijslast heeft.

De man heeft onder meer 2.000 euro verstrekt met de vermelding de vrouw daarmee 'wat lucht te geven', zonder concreet aanspraak te maken op enig recht tot terugbetaling. Ook de door de man bij het bericht geplaatste emoticon (een afbeelding van een roos) wijst op een schenking, aldus het hof. De man heeft de geldlening niet aangetoond.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:425

Zaaknummer: 200.179.854_01

Rechters: I.B.N. Keizer, M.G.W.M. Stienissen en J.H.C. Schouten

Wetsartikelen: 7:175 BW en 150 Rv

RECHTSPRAAK

Dochter is mantelzorger van vader. Gehuwde staat van dochter staat aan partnervrijstelling in nalatenschap vader in de weg.

Dochter erft in 2011 als enig erfgenaam van haar vader. Vader woonde op hetzelfde adres als zijn dochter en haar echtgenoot en kinderen. Dochter ontving een mantelzorgcompliment (art. 19a Wet maatschappelijke ondersteuning).

Dochter beroept zich voor de erfbelasting op de mantelzorgvrijstelling (art. 32 lid 1 ten vierde, onder a, SW 1956 jo. art. 1a lid 4 SW 1956). Volgens de inspecteur voldoet dochter, omdat zij is gehuwd, in relatie tot haar vader niet aan het vereiste partnerschap (art. 5a AWR, art. 1a SW 1956). Rechtbank Zeeland-West-Brabant (2 juli 2015, ECLI:NL:RBZWB:2015:4443) oordeelde dat sprake is van ongerechtvaardigde discriminatie (art. 14 EVRM). Zou dochter ongehuwd zijn geweest, dan zou haar de mantelzorgvrijstelling wel zijn verleend. Het hof vernietigt de uitspraak van de rechtbank. Uit de wetsgeschiedenis leidt het hof af dat de wetgever als uitgangspunt heeft genomen dat de partnervrijstelling niet van toepassing is op meerrelaties. Een verkrijger kan op enig moment slechts ter zake van één verkrijging een beroep op de partnervrijstelling doen. Dit in tegenstelling tot de situatie waarin een verkrijger na het overlijden van zijn partner een nieuw partnerschap aangaat en vervolgens ook deze partner overlijdt. Een opvolgend partnerschap is wel mogelijk, een gelijktijdig partnerschap niet.

Volgens het hof is sprake van een redelijke verhouding tussen de maatregel die het onderscheid maakt en het daarmee beoogde gerechtvaardigde doel. De wetgever heeft de mantelzorger die is gehuwd met een ander dan degene aan wie hij/zij mantelzorg verleent *niet* in aanmerking willen laten komen voor de partnervrijstelling, om te voorkomen dat een te ruim gebruik van de partnervrijstelling – buiten het geval waarin sprake is van de wederkerige zorgverplichting – zou worden gemaakt.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 03-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:347

Zaaknummer: 15/01042

Rechters: A.P.M. van Rijn, A.J. Kromhout en B.F.A. van Huijgevoort

Wetsartikelen: 1a SW 1956, 32 SW 1956, 5a AWR, 19a Wmo en 14 EVRM

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Verwerping nalatenschap doet niet af aan vaststelling erfgenaamschap met gezag van gewijsde.

Moeder overlijdt in 1985. Vader verwerpt haar nalatenschap namens zijn twee minderjarige kinderen en resteert zelf als enig erfgenaam. Vader hertrouwt in gemeenschap van goederen, welk huwelijk in 1999 door echtscheiding eindigt.

Vervolgens kaarten de kinderen – inmiddels meerderjarig – moeders nalatenschap opnieuw aan bij vader. In de procedure die volgt veroordeelt de rechtbank in 2002 vader, de kinderen en – vanwege haar deelgenootschap in de ontbonden huwelijksgemeenschap – de tweede (ex-)echtgenote tot verdeling van moeders nalatenschap. Dit vonnis wordt in 2003 in hoger beroep bekrachtigd. Dit vonnis en arrest, waarin het erfgenaamschap van de kinderen als vaststaand is aangenomen, gaan in kracht van gewijsde.

In een latere procedure, over de verdeling van de tussen vader en de tweede echtgenote ontbonden huwelijksgemeenschap, eisen de kinderen een gebruiksvergoeding of huurafracht van vader met betrekking tot hun erfdelen. Het hof (ECLI:NL:GHSHE:2015:1887) acht hun eis niet toewijsbaar, omdat inmiddels bekend is dat moeders nalatenschap destijds namens de kinderen is verworpen.

De kinderen gaan met succes in cassatie tegen dit laatste oordeel.

Volgens de Hoge Raad komt aan het vonnis uit 2002 en het arrest uit 2003 gezag van gewijsde toe, niet alleen ten opzichte van vader, maar ook ten opzichte van de tweede echtgenote (als tussenkomende partij). Het hof heeft dan ook in strijd met artikel 236 Rv gehandeld door te oordelen dat de kinderen geen deelgenoten in moeders nalatenschap zijn. Aan het gezag van gewijsde kan niet afdoen dat is gebleken dat de kinderen voorafgaand aan die uitspraken hun aandeel in de nalatenschap hadden verworpen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:135

Zaaknummer: 15/04203

Rechters: F.B. Bakels, C.A. Streefkerk, G. Snijders, M.V. Polak en M.J. Kroeze

Wetsartikelen: 236 Rv

RECHTSPRAAK

Advocaat adviseert erfgenaam te verwerpen, terwijl deze al zuiver heeft aanvaard. Beroepsfout.

A overlijdt in 2006 en heeft zijn echtgenote en enkele stiefkinderen tot erfgenamen benoemd. A is tijdens leven door een curator aansprakelijk gesteld voor het faillissementstekort in een bv. In dit verband heeft A advocaat X geconsulteerd.

Na A's overlijden dagvaardt de curator de erfgenamen vanwege hetzelfde faillissementstekort. Advocaat X adviseert de echtgenote (en andere erfgenamen) ruim een jaar na het overlijden van A om zijn nalatenschap te verwerpen en geen verweer te voeren in de door de curator aangespannen procedure.

In een tweede procedure stelt de rechtbank vast dat de verwerping geen effect heeft, omdat de echtgenote al eerder zuiver heeft aanvaard (art. 4:192 BW). Zodoende komt het advies van X om in de eerste procedure geen verweer te voeren, de echtgenote duur te staan.

Volgens de rechtbank heeft X een beroepsfout gemaakt. X had zelfstandig aanvullend onderzoek moeten doen, moeten verifiëren of de echtgenote de nalatenschap niet al zuiver had aanvaard, toen hij alsnog adviseerde om te verwerpen, temeer gezien het tijdsverloop sinds het overlijden en de omvang van de vorderingen van de curator (meer dan 5,5 miljoen euro). X had niet enkel mogen afgaan op de mondelinge inlichtingen van de echtgenote over de afwikkeling van de nalatenschap.

De rechtbank verwerpt de stelling van X dat de echtgenote te verwijten valt dat zij geen notaris heeft ingeschakeld om zich erfrechtelijk te laten voorlichten. Het was voor haar mogelijk verstandiger geweest om dat te doen, maar het laat de eigen verantwoordelijkheid van X als beroepsbeoefenaar onverlet. Als X zich onvoldoende deskundig had gevonden om over erfrecht kwesties te adviseren, had hij dat moeten meedelen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:825

Zaaknummer: C/09/491353 / HA ZA 15-742

Rechters: M.C. van Ritsema Eck-van Drempt

Wetsartikelen: 4:192 BW

RECHTSPRAAK

Opheffing wettelijke vereffening wegens geringe baten, wel griffierecht.

De benoemde vereffenaars van de nalatenschap verzoeken om opheffing van de vereffening (art. 4:209 BW). De kantonrechter wijst dit verzoek toe. De nalatenschap bestaat in hoofdzaak uit een woning. Na verkoop bedraagt de hypothecaire restschuld ruim een ton euro.

De kantonrechter stelt het loon van de vereffenaars en de verdere vereffeningskosten vast die ten laste van de boedel komen.

De kantonrechter ziet geen reden om, naar analogie met artikel 17 Fw, geen griffierecht te berekenen voor de behandeling van het opheffingsverzoek. Boek 4 BW voorziet niet in zo'n vrijstelling en volgens de 'Handleiding erfrechtprocedures kantonrechter' is griffierecht verschuldigd, aldus de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 21-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:10983

Zaaknummer: 5577647 EJ VERZ 16-490

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen: 4:209 BW en 17 Fw

RECHTSPRAAK

Schenkbelasting. Aanvang navorderingstermijn bij ontbreken aangifte.

Moeder heeft begin 1997 aan haar dochter ruim 465.000 gulden geschonken. Voor dit bedrag is begin 1998 schenkingsaangifte gedaan. In 2014 wordt de Belastingdienst bekend dat moeder in 1997 ook nog tegoeden op een Zwitserse bankrekening heeft geschonken aan deze dochter.

In geschil is of de aangifte in 1998 ook geldt als aangifte voor de Zwitserse schenking. Zo ja, dan is de navorderingstermijn van 12 jaar aangevangen in 1997 en inmiddels verstreken (art. 66 lid 1 onder 2 SW 1956, art. 46 lid 1 SW 1956 (tekst 1997)).

Volgens de rechtbank kan de aangifte voor de schenking van 465.000 gulden niet ook gelden als aangifte voor de Zwitserse schenking. De belastingdienst was bekend met de eerste schenking, maar kon niet bekend zijn met de tweede schenking. De navorderingstermijn van 12 jaar is dan pas aangevangen na de dag van inschrijving van de akte van overlijden van de schenker (in casu 2004) en niet al bij de schenking in 1997.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 19-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:269

Zaaknummer: AWB - 16 _ 3475

Rechters: A.P. Vaatstra

Wetsartikelen: 66 SW 1956

RECHTSPRAAK

Partnervrijstelling erfbelasting niet voor erflaters zuster. Niet discriminatoir.

Erflater heeft zijn echtgenote tot enig erfgenaam benoemd en zijn zuster de helft van zijn banksaldi gelegateerd. De zuster ageert tegen de aanslag erfbelasting. Volgens de zuster is het onder meer in strijd met het gelijkheidsbeginsel in het EVRM (art. 14 EVRM) dat de partnervrijstelling (art. 32 lid 1 onder 4 onder a SW 1956) wel voor de echtgenote maar niet voor haar geldt.

Volgens de rechtbank heeft de zuster geen gelijk. De echtgenote en de zuster zijn geen gelijke gevallen. De zuster is legataris – geen (versterf)erfgenaam – en staat in een geheel andere verhouding tot erflater dan de echtgenote.

De heffing levert in dit geval ook geen individuele en buitensporige last voor de zuster op (art. 1 Eerste Protocol bij het EVRM). Tot slot faalt het beroep van de zuster op artikel 8 EVRM (gezinsleven).

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:14943

Zaaknummer: 16_5188 ERF

Rechters: G.J. Ebbeling

Wetsartikelen: 32 SW 1956, 1 EP EVRM, 8 EVRM en 14 EVRM

RECHTSPRAAK

***Verzwegen Zwitserse bankrekening. Ruimschootsverklaring
executeur.***

Vader overlijdt in 1996, moeder in 2012. Door vaders ouderlijke boedelverdelingstestament (art. 4:1167 oud BW) is zijn vermogen aan moeder toegekomen en heeft zij overbedelingsschulden gekregen aan de zoon en dochter. Beide kinderen erven moeders nalatenschap, een accountant is executeur.

Volgens de dochter hebben haar moeder en broer verzwegen dat vader een Zwitserse bankrekening had. Ter zake doet dochter in beide nalatenschappen beroep op artikel 3:194 lid 2 BW (verbeuren aandeel).

De rechtbank wijst dit beroep wat betreft vaders nalatenschap af omdat door vaders testament een gemeenschap ontbrak. Mogelijk had dochter indertijd richting moeder zich erop kunnen beroepen dat deze bepaling bij de wettelijke verdeling naar analogie had moeten worden toegepast, maar dat heeft zij niet gedaan en moeder is intussen overleden.

Wat betreft moeders nalatenschap gaat het beroep op artikel 3:194 lid 2 BW niet op omdat dochter al in 2002 bekend was met de rekening, al was het niet in detail.

Dochters vordering tot verdeling van moeders nalatenschap wordt afgewezen, omdat de beneficiair aanvaarde nalatenschap eerst wettelijk vereffend moet worden. Volgens dochter heeft de executeur mondeling een 'ruimschootsverklaring' afgelegd en voorkomt dat de vereffening (art. 4:202 lid 1 onder a BW). Volgens de rechtbank is de ruimschootsverklaring weliswaar vormvrij, maar heeft de executeur deze verklaring niet kunnen afleggen gelet op de onzekerheid omtrent het Zwitserse vermogen en daarmee de betaalbaarheid van de schulden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 02-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:8960

Zaaknummer: C/15/234685 / HA ZA 15-749

Rechters: H.A. Pott Hofstede, D.P. Ruitinga en K. van Dijk

Wetsartikelen: 3:194 BW en 4:1167 oud BW